

KÖKLERİNE KAVUŞMAK

KÖROĞLU

KÖKLERİNE KAVUŞMAK

KÖROĞLU

Geçmişimizi, tarihimizi, bugünlere nasıl geldiğimizi bilirsek geleceği yaratma gayretimiz güçlenir diye düşündük. “Bu işler büyük zaferimizin sonrasında ki işler” diyenleri duyar gibiyim. Ama günümüz koşulları herşeyi erozyona uğrattıyor ve toprağın beslenmesi gerekiyor. İşte bu çalışmanın önemi de burada ortaya çıkıyor. Kapitalizmin yabancılaştırdığı insani değerlerin karşısında, işçi sınıfının proleter kültürünü, o temiz havasını bir nefes gibi ciğerlerimize dolduracağımız, bir yaşam öyküsü... Osman Karatop’un, o koca çınarın gövdesindeki halkaları...

Yaşar Kemal’in İnce Memed’ini okurken uykuya dalmışında Çukurova yiğidi kitaptan fırlamış gibi... İnsan ilk bakışta anlayamasa da; ilk okuduğu şiirde derinden etkilenmemek, yiğitliğini, kavganın, özgürlüğün sevdalısı olduğunu kavrayamaması imkansız. Nasıl ki Köroğlu, Bolu Beyi’nden babasının intikamını almak üzere dağlara çıkmış ve yiğitliğiyle yedi düvele nam salmışsa; bizim Köroğlumuz da sınıf mücadelesinde kavgaya atılmış, proletarya içinde çalıştıkça ışıldamıştır...

Denizlerden günümüze, tarihimizin yarım asrına Çukurova’da tanıklık etmiş yoldaşımız Osman Karatop’un kendi anlatımıyla yaşam öyküsü eşliğinde Proletarya Partisinin Tarihi...

2012

İsyankâr Çocukluğum

Sene 1943, 10 Mayıs'ında; Adana'nın Kozan kazası, Çandık köyünde, yoksul bir ailenin evine bahar yeli gibi gelmiş Osman Karatop.

Babam çok yoksul bir köylüydü. Ailemde toprakla uğraşırđı, rençberdik.

Köyde ilkokul yoktu. O yıllarda bizim köyde okul da yoktu. Yakın köydeki okula 2 yıl gittim. Bir öğretmen vardı. Faşist bir adamdı. Ben çok zeki bir çocuktum, beni sınıfta bıraktı. Ben buna çocukluk içğüdüsüyle isyan ettim. Hayatımın ilk isyanı öğretmene karşı başladı diyebilirim. Karneyi yırttım, öğretmen dedi ki; 'yakalayın bunu.' Bende bağırdım, çağırdım. Velhasıl okulu 4. sınıfta bıraktım daha da devam etmedim.

11 yaşlarındaydım. Beni Kuran'a göndermişlerdi, imamın öğrencileriydik. '54 yılları savaş yıllarıydı. Uçaklar geçiyordu. İmam da gaddar bir adamdı. Bizi çok dikenli bir yere götürürdü. 'Düşman uçağı geliyor yatın' diye bağırdı. Bizim yüzümüz gözümüz yara içinde kalırdı. Sonra ben onunla da kavga ettim. O da beni kovdu. Ezanı, kuranı falan öğrenmiştim. Güzel sesim olduğı için hoca ezanı bana okuturdu. Bende köyde ağa kızı Ayşe'ye tutulmuştum. Ezanı Ayşelerin eve doğru okurdum. Bir gün hoca geldi, anladı. Bana "zındık" dedi. Ben ona da isyan ettim. Orayı da terk ettim. Çocukluğumdan beri haksızlığa karşı bir öfkem vardı. Yalnız başına birini görsem, 3-5 kişi ona saldırsa, benim ona sahip çıkasım geliyordu.'

Boşa sana Köroğlu dememişler Osman yoldaş. Sen tam da tüfeğın icad olup, mertliğın bozulmadığı döneme aitsin. Eskiden senin gibi insanlar varmış; düşüncelerini açıkça söylemekten çekinmeyen, dobra dobra konuşan, yalan nedir, riya nedir bilmeyen... Böylelerine "yiğidi öldür hakkını yeme" demişler.

Serde erkeklik var!

Kök sattım, odun sattım, saman sattım. Geçimimizi öyle sağlamaya çalıştım. Bizim bir öküzümüz vardı. Yoksul bir aileydik ama herkesin bir öküzü olurdu. Ben o öküzü olatmaya götürürdüm. Çok güçlü, pehlivan gibi bir adam vardı. Öküz adamın ekinine girmiş. Adam bana değnekle vurmaya başladı. Adam dev gibi, ben daha 16 yaşındayım. Baktım olacak gibi değil, fitil işlemez derlerdi bir bıçak vardı üzerimde. Onu çıkardım, gözümü kararttım. Adam bıçağı görünce korktu. Adamı yıktım, buna bıçakla vurmaya başladım. Adam ölmüş. Jandarma beni aldı, karakola Kozan'a. Azgın bir başçavuş vardı "kara başçavuş" derlerdi. Çavuş "yiğidime hiç kelepçe vurmayın" dedi. "Çünkü adam hak etmiş" dedi. "Hak etmiş öldürmüş, adama kelepçe vurmayın."

Kozan Cezaevi

'59 senesinde Kozan Cezaevi'ne girdim. Cezaevinde siyasi kimse yoktu, cezaevine birini getirdiler. İzbandut gibi bir adam. Bir gözü hafif kör gibiydi, uzun boyluydu. "Kim bu" dedim, "Bu adam Yaşar Kemal" dediler. "Neden getirmişler bu adamı" dedim, "Komünizm propagandası yapmaktan." olduğunu söylediler. Bir hafta sonra Adana'ya götürdüler. Bir daha da görmedim.

Daha sonra cezaevi yıllarında, bana kasten adam öldürmekten 24 yıl ceza verdiler. Yaşım küçük olduğundan, Cemal Gürsel'in de affıyla toplamda 6.5 yıl yattım ve çıktım. Kozan'dan Kütahya'ya gittim Değirmisaz Cezaevi'ne. Siyasi

bilincim zaten yoktu. Sonra Kütahya Cezaevi'nden tahliye oldum. O zaman cezaevinde 30 kuruşa maden ocağında çalıştırıyorlardı. Tahliye olunca veriyorlardı. Üç kuruş parayla düştüm yollara...

1973 Değirmi Saz Açık Cezaevi

Kozan'da düşman edindiğimiz için oraya dönmedim. Adana'da Güney Sanayi'nde (Aslında dokuma fabrikası ama sanatım olmadığı için) inşaat işçisi olarak çalışmaya başladım. Mahalleden tanıdığım arkadaşlar bana dokumayı öğrettiler. Sonra sınava tabi tuttular geçtim. Onlarında yardımıyla dokumacı oldum. Sonra çalışırken askere gittim, 24 ay. İstanbul ve Konya'da yaptım askerliği. Askerden döndükten sonra yine aynı iş yerine girdim, dokumacı olarak çalışmaya başladım.

Genç yaşında zindanlara düşmüş, burada devletle erken tanışıp olgunlaşmış bizim Köroğlu. O yılların kulaklarını çınlatalım bu dizelerle...

*Benden selâm olsun Bolu Beyi'ne
Çıkıp şu dağlara yaslanmalıdır
At kişnemesinden, kalkan sesinden
Dağlar seda verip seslenmelidir*

*Düşman geldi tabur tabur dizildi
Alnımıza kara yazı yazıldı
Tüfek icat oldu mertlik bozuldu
Eğri kılıç kında paslanmalıdır.*

*Köroğlu düşer mi eski şanından
Ayırır çoğunu er meydanından
Kırat köpüğünden düşman kanından
Çevrem dolup şalvar ıslanmalıdır*

İlk Etkilenme

68 devrimci kuşağının rüzgâr gibi estiği dönemdi. Sınıf bilincim yoktu ama gözlemci, araştıran, meraklı ilgili bir gençtim. Güney Sanayi 4000 işçinin olduğu bir fabrikaydı. Orada bir örgütlenme çalışması olduğunu içten içe hissediyordum. Ama içlerine giremiyordum, sadece farkındaydım. 12 Mart Cuntası oldu. 12-13 tane işçiyi gözümüzün önünde aldılar. Ankara Mamak Cezaevi'ne götürdüler. Bu işçilerin o dönem THKO-MB, THKP-C sempatizanı olduklarını öğrendik. Bizden büyüklendi. Bir tanesi Adana'da yaşıyordu. Onu hiç unutmuyorum bizlere şunu anlatmışlardı. Bizim işçi arkadaşlar cezaevine götürüldüğünde Mahirlerde Mamak Cezaevi'ndeymiş. Onlar koğuştan içeri girdiklerinde bir alkış kopmuş; "İşte proletarya" diye bağırılmışlar. Bizim işçi arkadaşlar, çok onur duyduk, çok onurlandık diyorlardı.

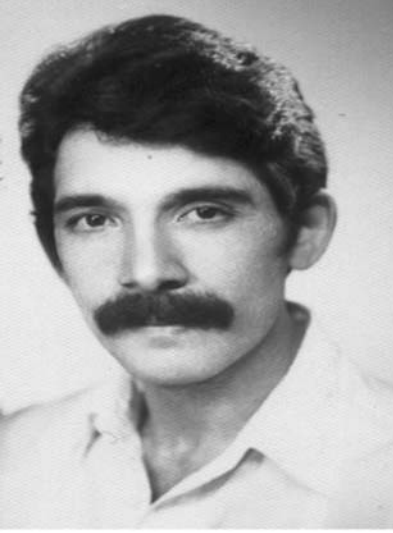
Daha sonraları Denizlerin asıldığını duyduk. Güney Sanayi'deyken, Deniz'in ismini duymuştuk ama tanıımıyorduk. Nasıl bir örgüt, nasıl insanlar bilmiyorduk. O günleri düşününce sistemi çok rahatsız ettiklerini anladım. Denizler toplumun her kesiminde bir etki yaratmışlardı. Müthiş bir ilgi vardı. Bu topraklarda böyle bir başkaldırı olmamıştı. İlklerdi Türkiye'de. Bu herkes gibi beni de derinden etkilemişti.

Tüm bu etkiler üstüne Köroğlu bir de sınıfsal gerçeklerle baş başa kalınca...

Yanımda işçi arkadaşlarımın kolları kesiliyordu. Elleri kesiliyordu dokuma işçilerinin. İşten atılıyorlardı. Artık yavaş yavaş sınıf mücadelesini, sınıf bilincini öğrenme isteğim doğdu. Denizlerin idamı ardından araştırmaya başladım. Örgütlü değildim, ama yine de göze batmışım. Beni işten attılar.

Denizlerin Örgütüyle Tanışmak

74'te Bossa dokuma fabrikasında işe başladım. Çalışan işçilerden bir tanesi bana "seninle görüşmek istiyorum" dedi. Bir mesai arkadaşım, Adıyamanlıydı. "Olur" dedim. Bana bir yayın verdi. Hiç unutmuyorum. Çok ilkel basılmış üzerinde orak çekiç vardı. THKO yazıyordu üzerinde, Komünist yazıyordu. Beni müthiş etkiledi. Bu THKO-MB'nin yayın organıymış. Eve götürdüm. Gizli okuyorum,

Bosna Fabrikası Yılları

koruyorum da. Çünkü Denizler asılmıştı. Sürecin farkına varmaya başlamıştım. Sınıf bilincim oluşuyordu. (Demek yoldaşların dikkatlerini çekmişim) gece eve götürdüm okuyorum ama okuduğumu anlamıyorum açıkçası 200-250 sayfalık bir şeydi. Teorik yazılardı. Kavrayamıyordum. Devrim stratejisi, ulusal sorun, örgütlenmeyle ilgili teorik yazılar. Ama ben kavrayamıyordum. O günkü sınıf bilimcimle, Denizlerin örgütüyle tanışmak beni onurlandırdı. Denizlerin örgütü olması, THKO olması beni onore etti.

Bu bölümde bir ara vermek zorunda kaldık. Çünkü yoldaşın gözleri dolu, boğazı düğümlü. Adeta her şeyi yeniden yaşamış gibi hissetti ve çok duygulandı. Böylesi yoğun duygular bizleri de etkiledi. Devrime, Denizlere böylesi bir bağlılık, Partisine böylesi bir sevgi...

Şimdilerde burjuvazi gençlere örgütlenmeyi bir kalıba girmek, katı bir disiplinle yaşamak vb. olarak öğretiyor, haliyle örgütlülük de olumsuz bir seçim gibi görünüyor. Oysa Osman yoldaşın yaşamını öğrenirken bir işçi için örgütsüzlüğün, nefes alamamak gibi olduğunu, bilinçsiz bir işçinin ezilmeye mahkum bir köleden farksız olduğunu öğreniyoruz. Tek başına örgütsüz bir işçi yalnız, değersiz, çaresiz hisseder ama örgütlüyse, bilinçliyse kendini hiçbir zaman ve koşulda yalnız hissetmez. İşte proletarya partisiyle tanışmak, örgütlenmek bir işçi için yaşamını anlamlı kılan, yaşamak için bir amacı olmakla eşdeğer bir durum... Köroğlu'nun özellikle bu bölümde yaşadığı yoğun duyguları böyle okumak gerekiyor.

Kısa bir süre önce yaşadığı ciddi sağlık problemleri nedeniyle biz de onu çok yormak istemedik. Ve bir ara verdik...

Sözü yine sana verelim Köroğlu;

Partiyle ilk tanışmam olan yayını aldıktan sonra, yayının her tarafını okudum. Bir hafta sonra “seninle bunun üzerine tartışalım” denmişti. Ama o zaman ki bilincim o yayını özümseyecek düzeyde değildi. Kürt ulusu var, diyordu. Denizleri anlatıyordu. Benimle yayını konuşmaya, tartışmaya gelen yoldaşa ben balıklamasına cevap verdim. “Ben sonuna kadar varım” dedim. “Biz de seni aday yaptık”, dedi. Sen artık THKO-MB’lisin dediler...

Köroğlu çok açık anlatıyorsun sonra sorun olmasın deyinince, sinirleniyor ve “Kıçı kırıklar Denizlerin silah arkadaşınız diyorlar da utanmadan, ben mi gerçekleri söylemekten korkacağım. Peh!” diyor ve devam ediyor.

Tabi bende hatalarımdan ders çıkarıyorum ve böylesi bir hayat yaşamış devrimci bir işçiye ne söyleyeceğime dikkat ediyorum. Karşımdaki 70’lik yiğidin neleri göğüslediğini unutmamalıyım.

Yayınla ilgili kafama takılan bir şey olup olmadığı sorulduğunda, düşündüm. Hiç kafama takılacak bir şey yoktu, çünkü hiçbir bilgim yoktu. Ön yargımda yoktu. Sadece gurur duygusu hissediyordum. Çünkü beni Denizlerin örgütüne layık görmüşlerdi. Seni 6 ay denetleyeceğiz, köyünü, akrabalarını vb. araştıracağız, dediler.

Bir süre sonra, tanıştığım başka bir yoldaşla konuştuk, tartıştık ve kabul edildim. Bana söyledikleri şu oldu: “Bundan sonra ki davranışların örgütlü bir insana uygun olmalı, oturmana-kalkmana dikkat etmelisin, işçiler seni parmakla göstermeli temiz dürüst bir kişi diye. Ayrıca kendini geliştirmeli, bol bol kitap okumalısın yoldaş” dediler. Bu sözler benim için çok önemliydi. Zaten kişiliğime güvenirdim ama örgütlü olmamın sorumluluğuna uygun olarak, bir kat daha dikkatli davranmam gerektiğini anlamıştım. Benim gibi işçiler sınıfa örnek olmalıydı, her anlamda...

Yeni Bir Dünyanın Kapıları Açılıyor Örgütlü Yaşam Başlıyor

Çalışma yerim fabrikaydı. Bossa Fabrikası’nda ilk başta iki kişiydik. “Bir kişi daha örgütleyip komitenizi kurun”, dediler. Sonra

bir arkadaş daha bulduk, üç kişilik komite olduk. Sonra komitenin bir temsilcisi olması gerektiğini öğrendik, sorumlu yoldaş bize anlattı. O dönem ki çalışmalar çok sıkıydı. Herkesle oturup konuşamazdık.

Biz Adana'da ilkiz, bizim dışımızda siyasi bir çalışma da yoktu. Ayaklarımızı önce sağlam basacağız, dedik. Yoldaşlar bize örgütlenmenin püf noktalarını anlattı. “İlişki kuracağınız kişiyi gözlemleyin, acele etmeyin, önce onu tanıyın, sohbet edin, arkadaş olun. Örgütleyeceğiniz kişinin erkek ya da kadın olması fark etmez. Ailesi, çevresi nasıl, güvenilir bir insan mı anlayın. Sonra ideolojik tartışmalara geçersiniz”, demişlerdi. Yani güvenlik çok önemliydi. Öyle olur olmaz herkes örgütlenemezdi.

Bizde üç kişi olup komitemizi kurduk. Örgütlenme anlamında oldukça iyiydim. Benden uçan kaçan kurtulmuyordu. Sakız gibi yapışıyordum. Damar varsa, ruh varsa kaçırmıyordum. Müthiş hislerim vardır. Hiç yanılmıyordum, insan psikolojisinde yanılmam. Sonuçta bende bir işçiyim, biz aynı sınıfı örgütlemek için uğraşıyoruz. Emeğini, alın terini satan proletaryaydık. Madeni hissediyorduk. Artık yavaş yavaş Emeğin Birliği'ni dağıtıyorduk. O bize büyük olanaklar sağlıyordu. Verdiklerimizde olağanüstü bir sorumluluk bilinci oluşuyordu. Marksist-Leninist teori konusunda yeterli olmasak da müthiş bir proleter kültür vardı. Mesela biz parasını almadan yayın vermiyorduk. Bu yoğun bir emekle çıkıyor; parasını veren insan, bunu mutlaka okuyacak. Ayrıca yayını verdiklerimizde sen bunu oku, biz seninle bunu tartışacağız, diyorduk. Örgütlenmenin büyük bir aracıydı bu. Ağır ağır, adım adım ilerliyorduk.

Sene 1976'da Bossa'da biz büyük bir güç olduk, müthiş bir potansiyel vardı. Faşistlerin olduğu Güney Sanayi'nde biz ailece örgütlenmiştik. Ayağı şalvarlılar olarak, faşistlerin yoğun olduğu Güney Sanayi'de dahi bildiri dağıtıyorduk. Ve sorumlu yoldaşımız hep önümüzdeydi. Dost düşman tanıyordu bizi. O dönem böyleydi. Aile bağları daha güçlü olduğundan mı yoksa feodal bağlardan mı bilmem, aileler bizi yalnız bırakmıyordu. Benim anam bile geliyordu bildiri dağıtımına.

Biz bir yoldaşımızı, Bossa'da yetkili olan Teksif Sendikası şube seçimlerinde başkan adayı gösterdik. Benim için gerçekten heyecan

vericiydi. Bossa fabrikasında Teksif'e karşı. O sene kış, Çukurova'da sanki bizim inadımıza öyle soğuktu ki; böyle bir hava görülmemişti. Genç genç işçiler, seçim döneminde sandıkları bekliyorlardı. Malum türlü oyunlar dönerdi her daim. O gencecik işçi arkadaşlara nöbet değiştirelim diyorduk, yok diyorlardı. Ama ne yapıp ettiler bize hileyle, hurdayla seçimi kaybettirdiler. Sonra ilk işleri beni işten atmak oldu.

Mücadelede Bir Mihenk Taşı

1977'de Adıyaman'da konferans yapıldı, Gömü'de. Bir haftaya yakın sürdü. Bende katılmışım. İplik-iş'in geliştirilmesi güçlendirilmesi kararı alındı. Antep'te İplik-iş vardı. Birleşik Maden-İş'in kurulması kararı alındı. Partileşme kararı alındı. Adı tartışıldı. Sekreter yoldaş herkes bir isim bulmuş, bize isim kalmamış olmazsa bizimki de ... olsun, dedi. Çok şey tartışıldı. Ben kısaca anlatıyorum. Zaten tüm ayrıntıları anlatmak da olmaz. Sağlıklı bir şekilde dağıldık.

Biz gider gitmez İplik-İş Sendikası'nın kurulması çalışmalarına başladık. Bende işçi olduğum için sendika kurabiliyorduk. Teksa Fabrikası'na eski hükümlü olduğum için girebildim. Sendika için orada çalışıyor olmam gerekiyordu. İşe girdiğim fabrika Sabancı'nın; Bossa, Teksa hepsi onlara ait. Formalite icabı işe girdim. Tam sendika seçimlerinin ortasına düştüm. Orada da şube seçimleri olacak. Başka siyasetlerde beni tanımaya başladı. Onlar benim oraya niçin girdiğimi bilmiyorlardı. 40-50 kadar işçi dedilerki; "biz seni aday göstereceğiz". Ben olmaz dedim. Çok yüklendiler. Bende arkadaşlarımla bir görüşeyim, ben size haber veririm dedim. Sendika şubesinden seçilirsem, sendika kuramayız. Ben de onlara; Emeğin Birlikçisi olduğumu, bizim İplik-İş sendikasını kuracağımızı anlattım. "Benim için bir onurdur beni önermeniz ama durum bu, ben size bütün gücümle destek veririm", dedim. Onların bildiri yazması için destek oldum. Ben söyledim onlar yazdılar. Bildirinin altına, "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazdırdım. Tabi onu okuyunca bütün siyasetler kalıplaşmış kafalarla bu; Emeğin Birliği sloganı dediler. Bir fırtına, bir kıyamet koptu. Seçim kaybedildi.

Biz kafamıza koyduğumuz gibi, aldığımız kararlar doğrultu-

sunda Adana'da açtık sendikamızı. Yedi kişi işçilerden yönetim kurulundaydı. Sendikayı Emeğin Birlikçileri olarak kurduk. Bir sekreter, bir şube başkanı örgütlü, diğerleri de sempatzandı. Açtık, açar açmaz; “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sarı pankartını, otobanın oraya astık. Sendikamız Tekel Fabrikası'na yakın bir yerdeydi. Siyasetler arasında olsun, emekçiler arasında olsun müthiş bir sükse yaptık.

Bizim o dönem gençlik örgütlenmemiz GEB vardı. Bizim olduğumuz yerde o da faaliyet yürütüyordu. Aynı bina içerisinde. İplik-İş'te çalışmalar başladı. 1977 yerel seçimlerinde (Adana Belediyesi henüz büyük şehir olmamıştı), bizimkiler beni Adana'da Bağımsız Belediye Başkan adayı gösterme kararı aldı. Tabi kazanmak için değil. O tarihe kadar böyle bir şey olmamıştı. Yasal alanda burjuvazinin olanaklarını zorlayıp devrimin, sosyalizmin propagandasını yapmak amacıyla.

Bağımsız Belediye Başkan adayı Osman Karatop! Her yana afişler yapıştırılmış. Herkes tam teçhizat. Polis, yasal olmasına rağmen basıyor haberi olunca. Girmişiz seçimlere, prosedürü yerine getirmişiz, aday olmuşuz. “Devrimci işçi, Bağımsız Belediye Başkan adayı Osman Karatop'u destekleyin” diye afiş yaptık. Pankartı gören işçiler gözlerini üfeliyorlarmış; “bu Osman mı?” diye. O güne kadar hiç böyle bir şey olmamış ki. Kimse böyle politik bir tavır göstere-memiş. Biz Adana Yavuzlar'da bir kahvede, akşam gittik propaganda yaptık bağımsız işçiler olarak. Propagandamızda işçilere, emekçi halkımıza artık ne biliyorsak anlatıyorduk, söylüyorduk. Ne de olsa sınırsız propaganda.

Bırak Adana Belediye Başkanlığı'nı kazanmayı, parlamentoda 550 milletvekilimiz bile olsa istediğimiz devrimci demokratik iktidar bu şekilde kuramayız, mümkünatı yok, bunu biliyorduk. O dönemde, Selahattin Çolak isimli CHP'li (eski polislikten gelme) bizi kovalatıyordu. Oyu böleceğiz diye yapıyordu bunu. Bu arada İplik-İş'in çalışmaları da devam ediyordu. Sendikasız olan; DİSK'in, Türk-İş'in girmediği 50 kişilik, 30 kişilik, 100 kişilik küçük iş yerlerinde çok yoğun emek sömürüsü vardı. Özellikle çırçırda (pamuğu ayıklama makinaları) çalışanlar çok eziliyordu. Sendika, sigorta yoktu. Genellikle Kürt emekçiler ve kadınlar çırçırda çalışıyordu. Biz ora-

lara asıldık bütün gücümüzle. Bir taraftan da biz, büyük sanayilerde mesela Pak-Taş, Bossa, Milli Mensucat, Akdeniz, Çukobirlik vb. yerlerde komitelerimizi, fabrika komitelerimizi hızlı bir şekilde oluşturuyorduk. Bir yandan belediye adaylığıyla uğraşırken bir yandan da bunları yapıyorduk. Kısacası inandığımız gibi yaşıyorduk.

Meydan Mahallesi'nde bir yeri örgütliyoruz, polis basıyor. Seçimler geldi, aldığımız oyu hiç önemsemedik. Ama insanlar bize hiç azımsanmayacak oy vermişlerdi. 1000 tane bile olsa çok iyiydi, çünkü Adana'nın nüfusu azdı. Ben hiç sormadım ne kadar oy almışsınız diye. Çünkü bizim için gerçekten bunun bir önemi yoktu. Zaten politik bir baskı oluşturulmuştu, hem burjuvazi hem diğer siyasetler üzerinde.

Biz gecekonduda oturuyoruz o zamanlar. Polisler gecekonduya gitmiş. Bizde evi yeni değiştirmiştik, yoldaşlarla bir eve çıkmıştık, o nedenle bizi bulamadılar. O gecekonduya gidip bizim yakın zamanda taşındığımızı öğrenince demişler ki; "Yahu koskoca başkanın evi burası mı?" gülüp, dalga geçmişler. Seçimi engellemek için gelmişler işte, bizi arıyorlar. Seçimler oldu bitti. Biz propagandamızı yaptık. '78 iç savaşın en yoğun olduğu süreç, maocuların en çok saldırdıkları süreç; Antep'de köylü Memet'i, Adıyaman'da birini daha vurdular. Mersin'de çok iyi bir insan olan İhsan Yılmaz'ı vurdular. Karşılıklı çatışmalar devam ediyordu. Akşam olunca kimse sokağa çıkamazdı.

Ayvaz bir keresinde, Tekel'in oraya yemek götürüyor. Aç kalmayalım diye, çünkü biz sendikada geç saatlere kadar çalışıyorduk. Orada da yine biri vurulmuş. Dev-Yol'cular demiş ki; başkanın hanımı öldürdü. Nicelik olarak azız ama ilkeli davranıyoruz. Çok militan, çok gözü-kara insanlarız; yani yapar mı yapar. Polise söylememişler, kendi aralarında konuşmuşlar. Demişler; "bu başkanın hanımı gitti, mutlaka o yaptı". Kendi aralarında konuşmuşlar da başımıza iş açılmadı, yoksa Ayvaz'ın üzerine kalırdı.

Biz örgütlenmek için iş yerleri arıyoruz. Bir iş yeri bulduk; İplik Fabrikası. Hayatımın en güzel, en çok emek verdiğim, en çok yorulduğum ama en çok da onur duyduğum yerlerden biriydi. O İplik Fabrikası'nda, bir tek Antepli bir işçi Kekeç Mamet ya Işık'tı, ya Yıldız'dı. Çok zor konuşuyor. Çok düzgün, çok temiz adam ama ko-

nuşmaya gelince zorlanıyor. P1... p1... p1 ediyor; “Çıkar şu kelimeyi yoldaş” diyorum, sinirleniyorum. Bizim merkezden bir yoldaş bizi izliyormuş, yanına çağırdı; “Yahu ben seni öpeceğim.” dedi. “Niye ki?” dedim. “Aşk olsun yoldaş sana, ne kadar sabırlısın”. “Ama ne yapalım mecbur yoldaş” dedim. Kekeçte geldi sonra, bol bol gülüş-tük.

Genç bir işçi örgütledik. Güvenilir, sağlıklı... Sonra bir işçi daha, daha sonra bir başkası... Böyle, böyle biz çoğunluğu aldık. Bir taraftan da sendika çalışmaları devam ediyor. Sendikalarla ilgili ma-sadan, Bölge Çalışma müdürü, demokrat bir kadın Hilmiye Alkan. Ben ona gittim, dedim ki; Hilmiye hanım, “Sendikacılık bizim ama-cımız değil, bizim amacımız devrim. Sendikal konuda fazla bilgim yok, bize yardımcı olacaksınız. değil mi? Bana: “Ben sizin gibi insan görmedim. Nasıl bu kadar açık sözlü, bu kadar dürüst olabiliyorsunuz. Bütün olanaklarımla size her türlü desteği vereceğim.” diyerek, çağırdı memurlarını ve onlara: “O yetki ve prosedürle ilgili, başkan geldiği zaman yardımcı olacaksınız” dedi. Ben zaten oraya yayın da veriyordum. (O zaman sendika, “İşçilerin Mücadele Birliği” diye yayın organı çıkartmaya başlamıştı. Kaç sayı çıktı hatırlayamıyorum, onları alıyordum Bölge Çalışma Birliği’ndeki memurlara gö-türüyordum). İçimden dedim; tamam orayı örgütledik.

Bu çalışmalar sonucu geldik 1 Mayıs’a... 77 Katliamı’nın üzerinden 1 yıl geçmiş. Biz, Akdeniz Bölgesi olarak Adana, Hatay, Antep, Malatya... Kürdistan’dan gelen yoldaşlarla tahmin ediyorum 25-30 otobüs vardık. Sadece bizim örgütümüze ait. Düşünün sadece bizim Kuzuyatağı’ndan 3 otobüs kalktı. Kuzuyatağı öyle bir yerdi ki; 12 Eylül’den sonra dahi köy komünleri varlığını devam ettirdi.

1 Mayıs 1978’de İki Genç Kadın...

Sarı ile Ayvaz Kortej Güvenliğinde!

Ayvaz: Biz 1 Mayıs’a gittik 78’de. Kortejle yürürken, karşıdan koşa koşa bir genç geliyor böyle uzun boylu, kumral. O arada yanımıza geldi, biz “Sarı”yla birlikte kortejin hafif dışında duruyoruz, kortejin korumasını almıştık. Korteje girmek istedi biz, “Hoop” dedik. “Dur hele, dur bakalım.”, “Ya ne yapıyorsunuz?” dedi. Biz de, “Olmaz, giremezsin” dedik. Hatta Sarı, “kimliğini çıkar” dedi. Bur-

han yoldaşmış meğer, “Aşk olsun sana Sarı” dedi, tanımadığı için. Öyle geçirdik onu içeri.

Köroğlu: Madem öyle bende bir anımı anlatayım. Örgütsel olarak ayrılık olmamış daha, ama çelişkiler var. Benim cezam kesinleşmiş. Burhan yoldaş ve Erbakan bize geldiler. Aradan 12 yıl geçmiş. Tabi akşam geldiler, hoş-beş ettik. Sabah o tarafa gidecekler, oturuyoruz. Ayvaz: “Ben seni tanıyorum yoldaş.” dedi. Burhan yoldaş: “Nereden tanıyorsun beni?” dedi. Ayvaz'da, “Ben '78 1 Mayıs'ındaydım, sen gelmiştin, yokuşta biz Sarı'yla duruyorduk yoldaş...” demeye kalmadı, Burhan yoldaş: “Çok tehlikeli bir şey bu ya, nasıl bir hafıza!” dedi ve hayretler içinde kaldı. Yani Ayvaz'da böyle bir yön var.

Ayvaz: “Mesela bir keresinde Tekel Fabrikası'nın önünde “Toplumsal Anlaşmaya” dair, bir bildiri dağıtıyorduk. O anda yanımıza gelen polisler, şu an gözümün önünde her ayrıntısı. Öyle bir gözüm ve hafızam var yani.”

Ben, '78 1 Mayıs'ına katıldım, Emeğin Birliği ile. '78 1 Mayıs'ı müthişti. Biz, dura dura gittik yolda, vardık İstanbul'a. Bugünkü gibi o günde, bizi çekemeyen hareketler vardı. Bizi en sona atmışlar, bizimkiler o zaman nasıl dayanmış bilemiyorum. Miting başlamış bitiyor, dağılma durumunda bizi daha yeni anons ediyorlar. Velhasıl, o müthiş günü böylece yaşamış olduk.

İşçi Sınıfı Gümbür Gümbür!

Akgün fabrikasında ilk örgütlenme çalışmalarımızı yapıyoruz. Biz orada üye kayıtlarını yapıyoruz, ama illegal çalışıyoruz, işverenin haberi yok. Çünkü orada sendika da faşist, silahları falan vardı. Sendikanın adı: MİSK. MHP ye bağlı, milliyetçi işçi sendikaları. MİSK orada yetkili sendika, işverenle anlaşmışlar. Biz oradaki işçimize, Memet'e soruyoruz. Memet burada sendika yok, diyor. Misk'te o dönem Akdeniz bölge sorumlusu Eren Kaya diye biri vardı. Azılı faşistti, o da şube başkanymış, iş öyle bir duruma geldi ki biz üyelerimizle şartelleri indirdik. Yazdık kocaman, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” diye; salladık yolun ağzına. Bütün sanayi, işçiler falan ziyaret ediyorlar. Adana da öyle bir eylem olmamış, dolayısıyla işçi sınıfından müthiş destek var. Jandarmanın bölgesi; nerelerden gelmiş

askerler, jandarma kuşatmaya aldı bizi. Bizden etkilenmişler askerler, bir tanesi bana: “Başkan siz hangi siyasettensiniz?” diye sordu. Ben dedim: “Biz Emegın Bırlıkçısıyız.” Dedi ki: “Başkan silahın ağzına vermişim mermiyi, bura faşist dolu istediğın zaman kapabilirsin, sıkabilirsin.” Askerler de örgütlendi o dönemde. Yüzbaşı gelmiş, yüzbaşının üstüne yürüdüm. “Yüzbaşı öyle bakma, provokasyon çıkarma, sökerim senin o dişlerini, proletarya var arkamda”, dedi ki: “Ben şimdi buraları ararsam yarısı dolu, yarısı boş ne kadar makine bulurum”. “Siper yapmışız, hem dolu hem boş 3-3. Sıkıysa git de ara” dedim. Jandarma kim, devlet kim, polis çökmüş, her taraf ikiye bölünmüş... Polis içinde Pol-der, ordu içinde subaylar örgütlü; köyler, kasabalar her taraf örgütlenmiş. Kaç ay mücadele ettik. Yetkiler MİSK'in elinde, süreç devam ediyor. Bu arada patron beni görüşmeye çağırıldı. Masanın üstünde siyah bir çanta. “Buyur başkan, otur. Siz nasıl insansınız, hiç anlaşmanın yolu yok mudur sizinle... bu eylemi gel bitirelim” dedi. Bizden yüz bulamayınca, “bu çantanın içinde ne var biliyor musun? Ne kadar meblağ var” dedi. Ben de o zaman patladım, “demin sordunuz ya, siz nasıl insansınız diye; biz işte senin çantadaki meblayla satın alamayacağın insanlarız. Bizim tek derdimiz, işçilerin haklarını almak, toplu sözleşme yapmak. Bizi satın almaya kimsenin gücü yetmez” dedim, oradan çıktık. İlerleyen zamanda da, o fabrikadan uzun mücadeleler sonucu yetki aldık ve biz kazandık.

İplik-İş Sendikası. İlk yetki aldığı Çukurova Plastik Fab. 1978

Yine bir fabrika daha çıkmıştı, bizim bir sempatizan çalışıyor orada da, Çukurova Plastik Fabrikası. Akgün'de bu yetki savaşı devam ederken... Burada da 150 kişi çalışıyor, sendikasıız. Orada da bir plan yaptık. Yavaş yavaş orayı da örgütlüyoruz. İşveren kapatmış fabrikayı, biz şalteri indirmeden kapattılar. Ne sarısı, ne yeşili; kızıl sendikacılık... Çoğunluğu aldık, yetki alacağız. İşveren ortalıkta yok. Kaçmış! Ararken, sorarken o büyük saatin orada, manifaturacının yanında olduğunu öğrendik. Yaşlı bir adam. “Biz sendikacılarız; ben şube başkanım, bu da sekreter, biz toplu sözleşme yapacağız” dedik. “İşçiler sokakta, öyle çokta bir şey istemiyoruz, zaten bu fabrikanın biliyoruz niye böyle kapatılmış olduğunu...” Adam şaşırdı, bunlar şeker gibi adamlar; “gel oğlum gel, hemen toplu sözleşme yapalım.” Fabrika kapalı, 2 kişi biziz, 2 kişi de onlar. O gün, sabaha kadar bir gecede toplu sözleşmeyi yaptık. Fabrika ertesi gün çalışmaya başladı. Yetki aldığımız ilk fabrikaydı. Ardından '79 da, bir operasyonla beni içeri aldılar.

Cumhuriyet mahallesi bizim örgütlendiğimiz bir mahalleydi, yanında da Bossa fabrikası vardı. TKP-B'lilerle, Birlik Yolu çalışmalarının yürütüldüğü dönemdi. Birlik Yolu, çıkmaya başladı. Bizim gençler, liseliler; maocularla kavga etmişler. SGB'li birisi, mahalleye demiş ki; bize maocular saldırdı. Eline alan gitmiş, 2 tane genci öldürdüler. O nedenle herkesi arıyorlar, sendikayı geldi bastılar. Artık '79 un sonlarına doğru ki, sıkıyönetim var. Teksir makinesinde, yukarıda İplik-İş Sendikası'nda bildiri basıyoruz. İşte insan plansız programsız çalışırsa sonucu böyle olur. Bizim gençler, başka yer yok sanki! Sendikaya operasyon yapılacak belli. Baktım polis geldi; “arama yapacağız, arama iznimiz var”. Aradılar... sonra bir baktım, yukarıdan bir gürültü, bir ses geliyor. Ben bir yukarı çıktım ki; gençler takır, takır basıyorlar. Bildiride zehir-zemberek, faşist diktatörlükten tut da... “Hiç panik yapmayın” dedim. Demez olaydım. “Polisler aşağıda; atın paketleri aşağıya, sizde oturun...” demeye kalmadı bir panik, bir patırtı. Polis geldi; “sen, haber vermeye gel-din”. Hadi... tuttu, aldılar. 30 kişi vardık; aldı, tutukladılar. Biz, 12 Eylül 1980'i cezaevinde karşıladık. Zaten Adana'da, ta başından sıkıyönetim vardı. Adana eski sivil cezaevi.

12 Eylül 1980

Biz 12 Eylül'de cezaevindeyken, dışarıda marşlar çalıyor. Biz herhalde devrim oldu derken, tersinden oldu. Faşist darbe olmuş. TV yoktu o dönem. Siyasi hareketlerde, biz de dahil, teorik olarak nasıl bir karşı duruş sergilemek gerektiği noktasında kafa yoruyoruz. Kenan Evren dedi ki: “Biz bu kadar kısa süreceğini bilmiyorduk, direnişle karşılaşacağımızı sanıyorduk.” Çünkü herkeste silah vardı. Sadece faşizmle değil, siyasetler arasında da çatışmalar vardı. Beklemediğimiz bir şey olduğu için ne olduğunu anlayamadık. Adana da koğuş temsilciliği yapıyordum. Bir tane yüzbaşı vardı, cezaevinde ilişkimiz iyiydi. Başka siyasetlerde vardı bizimle kalan. “Ben belli ilkeler koyacağım, bunlara uyarsanız ben yaparım koğuş

Adana Cezaevi

temsilciliğini (yani topun ağzındayım)” dedim. “Tamam” dediler. Benim dışımda kimse idareyle ilişki kurmayacak, bütün işleri tek elden yürüteceğiz. Mazgal deliğinden gardiyan falan yok. Yani ağır koşullarda dahi, içeride örgütlü yapıyı sürdürüyoruz.

Bizim bir çocuk vardı SGB'li, 2 aylık cezası vardı Afyon'a sevki çıktı. “Görüşeceğiz”, dedim. Yüzbaşıya gittim, zaten o da gençliğinde TKP sempatzanıymış. Gittim, müdür de var içerde, kapıyı vurdum “gir”, dediler. Girdim, müdür ve yüzbaşı oturuyorlar. “Başkan otur” dediler “Sana kahve söyleyelim.” Ben, “yok” dedim. “Yav otur.” Baktım bir değişiklik var bana karşı. “Başkan bunlara söyle (siyasi tutsaklara) bizi generaller sıkıştırıyor, her an bir şey olacak. Yüzbaşı Selçuk Değen, deneyimli bir adamdı. “Bak sen geldin, kapıyı vurdun, gel dedik; geldin. Sen

tutsaksın, biz zindan görevlisiyiz. Yav geliyor gençten biri, vuruyor kapıya tekme, kalk ulan oradan ben oturacağım. Bunun mantığı var mı?” dedi. Neyse uzun lafın kısası sevki durdurduk. Fazla geçmedi zaten bir hafta geçti, 12 Eylül geldi.

Asker bir doldu içeriye, bir girdiler koğuşlara, bizi çıkardılar meydanlara. Mali sorumluluk bendeydi. Baktım bizi dağıtacaklar, herkesin parasını pay ettim. Belli durumlar; o dev dev hareketlerin yiğitleri, kedi gibi kaçıyorlar. Bana; “seni 6. kolorduya gönderiyoruz başkan” dediler. Beni Adana'nın Askeri 6. Kolordu'suna yolladılar. Kolumuzu-kanadımızı kırdılar, sürdüler. Askeri cezaevinde mahkememiz devam ediyor. Her sabah kaldırıyorlardı. Ben o günleri hatırladığım zaman, devrimci hareketler adına utanıyorum. Çok kötü bir durumdaydı herkes. Faşizme karşı göğüs göğse çatışma tespiti yoktu. İster istemez yansıdı. Koğuş kalk, çık dışarı, haydi başla İstiklal Marşı, 10 dakika dur, haydi Kara Kuvvetleri Marşı. Ben siyasetlerin temsilcilerine söyledim; “gelin bir toplantı yapalım, bu böyle olmaz.” Biz 3 kişiyiz, onlar daha kalabalık. Bütün siyasetler böyle olmaz bizim devrimci onurumuzla adamlar oynuyor. Yatakları, yorganları yakalım, ailelerimiz dışarıda isyan etsin, diyorum. Onlar, yemek yeme boykotu yapalım dediler. Yemek yeme boykotuyla 50 sene sesimizi duyuramayız, dedim. Adamın biri dedi ki, “Siz 3 kişisiniz, sen onun için böyle rahat konuşuyorsun”, “tamam” dedim. “Gel, senle ikimiz birşeyler yapalım. Tüm koğuşu çıkaralım, feda edelim kendimizi. Sen oradan ben Emeğin Birliği'nden...” Adam, sus pus oldu tabi...

Umut Bazen Küçücük Bir Kağıtta Sarılıdır..

Bütün siyasetlerin merkezleri çökmüş, dağılmış. Bizim merkez komitemizden kimse yakalanmadı. Faliyetine devam etti. Diğer örgütlerden yakalananlar oldu, sonrasında çözülenler çok oldu. Bu konuda da yiğidi öldür hakkını yeme demişler. 12 Eylül gibi bir kasırga yaşadık. Ama bizim partimiz içinden itirafçı, ihanetçi çıkmadı. Mesela itirafçı çıkmaması bile başlı başına bir olaydır. O dönem düşünlüğünde, çok itirafçı çıkardı.

Çalışmaların resmen sürdüğünün kanıtı olarak şunu anlatabilirim. Yine, 12 Eylül'ün o korkunç karanlığında, bizimkilerin herşeyi

göze alarak cezaevine mikro bir film sokması. O zaman için dehşet birşeydi... Mikro bir film geldi, çok ufak yazılmış, biz bir şekilde aldık, soktuk. Moral olsun diye, 1 Mayıs'la ilgili bir yazı vardı; mücadelenin devam ettiğini, savaşa devam edilmesi gerektiğini anlatan güzel bir yazıydı. Ben moral olsun diye, her şeyi göze alıp, siyasetlerin öncülerine gösterdim. Karışık bir ortamdı; kim ihbarcı, kim çözülmüş... “Bak, siz bitti diyorsunuz ama bakın dışarıda mücadele devam ediyor” dedim.

Diğer siyasetlerin, faşizmi hem programatik olarak doğru tespit edememiş olmaları, hemde hazırlıklarının olmaması nedeniyle; koca koca örgütler, devrimci liderler bir gecede bitti. Biz, 12 Eylül'le faşizmin kurumsallaştığını kavriyorduk. Ama biz de, tam anlamıyla dört dörtlük eylemlerimizle cevap verebildik dersek, yalan olur. Ama elimizden geleni yaptık, çalışmalarımıza ara vermedik, boy-numuzu faşizme eğmedik, diyebilirim.

72'de Darağacında üç Fidan, 82'de Darağacında üç Çelik!

Ben '82'de içerideydim. Biz TV'den izledik. TV almışlardı koğuşa o zaman, dışarıdan bilgide alıyorduk. Yoldaşların (13 Mart Savaşçılarının) yakalandığını, mahkemeleri olduğunu öğrendik. Ben, İbrahim Ethem Coşkun'u lisede okuduğu sırada, kısa bir dönem de olsa tanıma onuruna eriştim. Bu onuru yaşadım. Nasıl tanırısın derseler; simsiyah gözleri, her an göreve hazır duruşu, beni çok etkilemişti. Yoldaşlık bir başkadır, ama tanıdığın yoldaşını kaybetmek, daha bir acı veriyor. Ben bir ay sakalımı kesmedim. Bir bildiri kaleme aldım, siyasetlere verdim. Neden idam edildiklerini anlattım. Yoldaşların idamını cezaevinde karşıladık. Ancak bir bildiri kaleme alabildim. Devrimci dayanışma adına okundu.

Faşizm bizi tahliye etmiş, ben sağ kaldığıma şaşırıyorum. Sade bir tesadüf... Özellikle bana karşı; pratik alanda, sendikal mücadelede yüz yüze olduğumuz için oklar hep benim üzerimdeydi. Sonra 82'de bizi mahkemede tahliye ettiler. Mahkememiz dışarıdan devam edecek, ama beni polis bırakmıyor. Ben cezaevindeyken bizimkiler beni, İplik-İş'in genel merkez yönetim kurulunu seçmişler. Bunun için ifademi almak istiyorlar. Adana emniyetinde 28 gün kaldım.

“İstanbul'dan polis gelecek, Kozanlı bir hemşehrin, seni İstanbul'a ifade için götürecekler.” İstanbul'a götürdüler. Ben Gayrettepe'de kalıyorum. Beni sorguya götürecekler, gözümü bağladılar. Ağzımdan bir şeyler akıyor. Meğer sıtmaymışım.

Beni çıkardılar yukarıya ifade alacaklar. İfadeyi alıp savcılığa götürdü polisler. Faşist savcı bizim dosyalara bakan, ifadeye içeriye çağırttı. Seni, Genel Merkez yönetim kuruluna seçmişler. Ben bunu daha orada öğreniyorum. Savcı, “Sendikayı nasıl kurdunuz?” diyor. Nasıl kurulur sendika! 7 kişi yönetim kurulu oluşturulur. Sendika böyle kurulur. Kelleci zaten genel başkan, bende işsizdim kurduk. Savcı ifademi aldı beni tahliye etti. Polisleri içeri çağırdı. Geri bir çıktılar, polis limon gibi olmuş bize kızdı. “Sen neymişsin be savcı, ben bunu tutuklamak için bekliyorum. Böyle ifademi alınır.” Velhasıl sonra tahliye olduğumu anladım. Ben süratli bir şekilde Harem'e gittim. Hemen bir otobüse bindim, kaçıyorum Çukurova'ya...

Adamlar her tarafta insan avına çıkmışlar. Beni bıraktılar, ardından Adana'ya telefon açmışlar; İplik-İş'in bütün üyelerine operasyon başlamış. Ayvaz'da İplik-iş üyesi, Paktaş'ta çalışıyor ama başka adla çalışıyor o yüzden onu alamamışlar. Öyle örgüt üyelerini değil, yani bütün İplik-İş üyelerini düşün. Ayvaz'a dedim ki; “sen evi değiştir.” İşte başka eve taşındık. Ben Ayvaz'a dedim; “sen Paktaş'tan tazminatını al çık. Çünkü senin benim eşim olduğumu anlayıp alırlarsa, seni çok kötü ederler. Sen çık gel. Bana yapamadıklarını da senden çıkarırlar.” Biz inisiyatif kullandık. Ayvaz Tekstil-İş kolundaydı, Bobinciydi, işten çıkarttık.

İki Dev İnsan...

Yoldaşın yeni bir dünyayla tanışması, işçi sınıfına öncülük etmesi, kişisel özellikleri, cüreti, kararlılığı, insan ilişkileri... Denizlerin Partisiyle tanışması... çok etkilendiğim ve öğrendiğim bölümlerdi. Ancak kişisel olarak beni derinden etkileyen bölümlerden biri de şimdi okuyacağınız kısımlar. Neden mi? 12 Eylül gelmiş işçileri, emekçileri, devrimcileri parça parça etmiş, iki kişinin yan yana yürümesi bile dikkat çeker olmuş. İşte bu ağır saldırı koşullarında insanın örgütüyle bağları kopmuşken, yoldaşları yanında değilken devrimci kalabilmek, uzun yıllar illegale koşullarında yaşayabilmek, bunlar öyle her babayiğidin harcı değildir. İşte o; mayasında emeğe, paylaşımaya saygı olan iki işçi yoldaşımız, iki dev insan...

Ne yapalım diye düşündük. Ayvaz'ın köyüne gidelim dedik. Köylüler faşist ama yine de ailesinin yeri. Gidecek yer yok, biz olur mu, olur dedik. Evi yükledik kamyona amcasının evi boştu, indirdik. Kira vermedik, amcasının orada 5 dönüm toprak kiraladık. Ekip biçmeye başladık. Bu arada benim günüm kesinleşmiş 10 sene 8 ay. Biz evden çıkmışız, bir gün sonra polis evi basmış, daha iki ay olmuş evi bile bulmuşlar, gittik orada izimizi kaybettirdirdik. Fişlenmemiş bir köydü.

Biz tohumu bile tanımıyoruz. Biz hiç tarlayla uğraşmamışız. Ayvaz azıcık bilir. İşte köylüler bize yardım ettiler. “Yav enişte, biz komünistleri böyle bilmezdik.” Bizim birader köye geliyordu, o zenginlerin gübrelerini çaldırıyorduk. Sendikacılık yaptığım zamandan beri beni bilirdi köylüler. Kabak kuduruyordu. Ekiyoruz biçiyoruz. Dünyaya daha böyle bir aşağılık adam gelmemiş, kim dersin: Ayvaz'ın babası. Ayvaz'a diyormuş ki: “Bana diyor ki, bilmem neyini ne ettiğimin komünisti.” Ayvaz: “Bana bak” dedim. “Sen komünistin kesip attığı tırnak kadar olamazsın” dedim. “Keşke komünist olabilsen” dedim. Komünistlere küfür ediyor. Kendisini aşağıladım bende. Orada jandarma arabası gördük mü, bizi ihbar edecek diye diken üstündeyiz. Yoldaşlarla bağda kuramıyoruz.

Nice sonra Erbakan bizi bulmuş, köyde tekrar ilişki kurmaya başladık yoldaşlarla. İki yıl kaldık orada, 84'e kadar. Baktık, kayın baba bizi ihbar edecek, Erbakan'a dedim: "eğer beni ihbar ederlerse bu köylüler, Kayın baba başta köy komitesi var deyip söyleyeceğim, ben yöneticilikten yargılanıyorum. Zaten söylediğim her şey tutuklanma sebebi olur. Madem onlar böyle faşistçe davranıyor..." Erbakan güldü.

Yayın çıkıyor, benden başka da bölgede kalan yok. O şartlarda bile yayın düzenli çıkıyordu. Biz Adana'ya geldik, öğretmen müfettişi vardı. Alevi bir adam, onun yazıhanesi vardı. Öğretmenler kooperatifi varmış, boş arazi. Fakat Kürtler işgal etmişler, sürüyorlar orayı. Hem devrimci olduğumu, hem arandığımı biliyor. "Valla Osman, yeşil evlerin orada böyle bir arazi var. Ben sana tarif edeyim köyü, kapışmayı göze alırsan git bir gör." Yer arıyoruz barınak yeri. Çıkacağız köyden. Ben dedim; çatışırım gidecek yerim yok. Ben gittim baktım oraya yer çok güzel, öyle illegal bir yer, ormanın içi. Ömür boyu yaşa, öyle yani... Oranın 13 tane arsa sahiplerinin fotokopisini aldım. Adliye'nin önünde birisinin başında durdum. Bizim eski katiplerden Adıyamanlı Mahmut hoca beni gördü. Yüreği hopladı, "Yav sakin ol" dedim. "Otur sen benim söylediğimi yaz. Aşağıda adı bulunan Süleyman Zengin'e şu kadarlığına, biz arsa sahibi 13 kişi arsamızı kiraladık." Şaşıyor, titriyor, para çıkardım, almadı. "Yürek mürek kalmamış sende, yarım dersin ki; Karatop bedava dilekçe yazdırdı" daha kötü oldu. Yazdı, yazdı, ben cebime koydum tabi, tapu gibi. Biz yükledik kamyonu dağın başına indirdik, tarlaya indik. Dağın başı, hiç ev yok. Elektirik yok, su yok, sade köpek sesleri uzaklardan duyuluyor. Muşambamız var, ev yapacağız, pamukları sökelim. Bizim burada arsamız var. Süleyman Zengin'im ne de olsa...

Ayvaz: Ben biraz daha cesaretli davranıyorum, arsa sahibi gibi. Bir arsa yeri kadar 350 m. yer açtım. Yağmurlu hava eşyalarımızın içi ıslanıyor. Akşam oldu. Ev yok, üç tane ağacı bağladım üstüne, muşambayı serdim içine girdik. Oturuyoruz birbirimize bakıyoruz. Ama asla inancımızı kaybetmedik.

Ama Asla İnancımızı Kaybetmedik

Yoldaşlarımıza karşı, sosyalizme karşı hiç bir tereddütümüz yoktu. Nasıl yapabiliriz diye kafa kafaya veriyoruz, yol bulmaya çalışıyoruz. Sonra Urfa'lılar arabalarla geliyorlar. Çiri-viri konuşuyorlar, arabalarla gelip gidiyorlar. Anlamıyoruz, Ayvaz asıl Siverekli. “Ne diyor bunlar diyorum” ama bilmiyor. Bunları çat pat yorumlamaya başladım. Deli değil bunlar bir karı bir koca. Cebimden çıkardım kağıtları. Bunlar gitti geldi biz çalışıyoruz. Tam da iç savaşın Kürdistan'daki savaşın patlama noktasında olduğu dönem. Adana'daki gerici Kürtler bile “Ben de Apocuyum” diyor, öyle bir süreç; 85'ler falan. Hemşehrim bak burada onüç tane insanın bende imzası var. Okur-yazarlıkları yok; sen Ayşe'sin, sen Süleyman'sın... eğer kapışırsak biz yine toplanıp gideceğiz. Çünkü dillerinden anlamıyoruz. Bunlara dedim ki: “Azdan az gider, çoktan çok. Biz bir kişi ölürüz, sizden 5 kişi öldürürüz. Ben yerime sahip çıktım ekeceğim. Baktılar olmuyor bir tane hocaları var, bana yer verdi. Şurayı da sen ek dedi. Oraya kadar diyor, ben itekliyorum. O bu kadar diyor, ben itiyorum. Öyle ekmeye başladık. Biz orada artık eğri büğrü bir ev yaptık, ne elektriğimiz var, ne suyumuz, arabamızda yok gidip alalım, bir at arabası aldık. Atımızın adını Leyla koyduk. Leyla yıkılıyor yolda giderken. Ayvaz: “Ben bir seviniyorum, sanki Cadillac almışız.” Kabak satıp almıştık. Atı koşmasını da bilmiyoruz. Bazen yoruluyor perişan oluyor yollarda... Domates ekiyoruz, kabak ekiyoruz, onu taşıyoruz. Leyla resmen arkamdan cık cık ağlıyor.

Arandığı Yıllar

Erbakan bir gün geldi, bağda da bizi buldu. İlk gelişi kaynıma sormuş, “Osman ağayı bulacağım sen bana anlat, ben gidip bulacağım.” Yabani ot yolacağım da gündüzdü. Bir baktım ki, bir adam geldi; “bacım kolay gelsin” dedi. Sağol

dedim. “Süleyman'ın evi burası mı” dedi. Tanımıyorum, dedim. Az ilerde Süleyman'ın evi demişler. Ben adamı tanımadım ama yürüyüşü Erbakan. Gayri otu bıraktım, Eve koştum. Aradan uzun yıllar geçmiş. Sonra hoş beş gayri o arada...

Tabi orada bir yaşam kurduk kendimize, bu arada yayın çıkıyor. Tabi biz geceleri giyiyoruz çamurlu ayakkabılarımızı, çekiyorum lastik botları; karanlıkta alıyoruz yayınları, Şakirpaşa'ya. 3 km. yol gidiyoruz. gece ayakkabımızı çamur kapıyor, sakız gibi. Adamı kessler kimse duymaz, gece ıssız. Adamlara gecenin bir yarısı yayın götürüyoruz. Yarı korku, yarı saygıyla alıyorlar, zorunda hissediyorlar. Adam karısıyla gecenin bir yarısı gelmiş, her an tutuklanma riskileri var diye, alıyorlardı. 80'li yıllar, kapının anahtarı yok, itseen de açarsın. Planlama yapıyoruz, yayın için kime gideriz, kime veririz, ev ev dolaşyoruz. Öyle bir yaşam...

Biraz da moral olsun diye, “bak siz evde oturuyorsunuz, ama mücadele bir şekilde devam ediyor,” deyip yayını alarak destelemelerini sağlıyoruz. Akşam kimse görmeden çıkıyoruz, sabahta erken kalkıp gidiyoruz; gün ışımadan çıkıyorduk.

Ayvaz: Bir gün o kadar yolculuk etmişiz, paramız yok. Osman Yeşilevler'den Adana'ya yayan, ben evde tek kalıyorum. Birilerinden borç alacak 500 lira. O zaman için iyi para. Konuşuyorsa borç bulmuş, konuşmuyorsa canı sıkkın, bulamamış. Ben hamur kaynattım, biliyorum bulamayabilir. Yağ yok, salçayı ezdim, içine dök-tüm, onu yedik. “Ya boş ver, her şeyimiz var” diyorum, canını sıkmasın diye; halbuki ekmek paramız yok. Köroğlu: A siyasetini, B siyasetini görüyorum. Seviyorlardı beni, “nasıl gidiyor?,” “Devam” diyorum, “Aşk olsun” diyorlar. “Neyi aşk olsun, biz bu yola yaşamımızı koymuşuz.” diyorum, “helal olsun” diyorlar.

Emeklilik süreci

Oradaki yaşam devam ederken; haber yollamış yoldaşlar, arandığım dönemde, İskenderun'da mühendislerimiz vardı, TMMOB'de üç mühendis var onlardan bağış alırsınız. Yok bir Allahın kulu götürecektir, görev görevdir. Neyse ben gittim oraya, önce çaycıya baktım, çaycı pala bıyıklı. “Nerelisin?” , “Tunceli'liyim.” “Sedat Bey burada mı?”, “Burada.” “Tanımıyorum mühendisi geldiğinde sen bana göster.” Yakışıklı birisini gösterdi. “Merhaba Sedat Bey”, “Merhaba”. O zamanlar ben Ayşe, ben Fatma işi yoktu. Dedim ki; “bizim arkadaşlar yolladı beni üç mühendis arkadaşımıza, size Emegın Birliği'ni getirdim. Tabi katkı da sunarsanız, memnun olacağız.” Beni öyle bir karşıladı ki; çay, kahve... Tanışmamız öyle oldu. Ben düzenli gidiyordum. 12 Eylül geldi, o koşullarda ilişkiler devam ettirilemedi. Adamın izini kaybettik. Çukobirlik Genel Müdürü olmuş sonra. DİSK'in Bölge Gıda-İş sendikasında, sene 90'lara yaklaşıyor, benimde emeklilik için primim eksik, mühendis Sedat'a gitmiş bizim bir eski, benden bahsetmiş. “Osman Karatop ben onu tanıyorum, beni hayatımda ilk defa devrimci yayınla o tanıştırdı. Ben onu unuttur muyum.” Ben görmedim yüzünü, o eski arkadaş “kimliğini ver,” dedi. “Ben onun için her şeyi yaparım,” demiş. Sigorta işimi halletti, 5 yıl primimi yatırdı. Bir gün teşekkürle bile gidemedim. Birgün karşılaştığımızda “sigorta primim yatıyor mu?” diye sordum; öpüştük, “sana kahve söyleyeceğim.” Adam 5 yıl primimi yatırmış, biraz esneya!.. Yok arkadaş olmuyor. Karnımdaki, ağızda: “Vay be Sedat Bey, böyle mi olacaktı” dedim. Seni CHP milletvekili olarak mı görecektim. Tabi sarardı, bozuldu. Ama dil durmuyor ki; yüreğime dert oluyor, onun sayesinde emekli olduk, ama...

Asla Yalnız Kalmamak!

Bunca yulđunluđa, dökülmeye nasıl ayakta kaldınız? Hiç mi umutsuzluğa kapılmadınız? Çok net ve hiç düşünmeden: “ASLA” cevabı geldi.

Bu adamdan da bunu beklemezdim hiç demedin mi?

O oldu bak. Ne ihanetler gördük. Çok nitelikli işçiler, Bossa'da çalışan işçiler, parti üyeleri, asla terk edeceklerini düşünmediklerimiz, militanlar yayınları götürdüğümüzde saygı duyuyorlardı, ama yetmiyordu.

Onlarda sizin gibi cesur davransalardı, belki 80 darbesi püskürtülebilirdi. Ahmet Kaya'nın bir şiiri vardı ya!.. Durdu... (Dinlen yoldaş!.. yakın zamanda kalp ameliyatı olan yoldaşın, tüm yaşamının böylesi canlanması onu duygusal olarak biraz yordu.)

“Ah yüreğim, bu kalp boşa mı zorlandı. Bu yürek doludur dolu!”

Emekli oldum, ekonomik olarak da biraz toparladık. II. Kongre çalışmaları sırasında bağda işgal yerindeyken, daha emekli de olmamıştım. Yapılan I. Kongre ile ilgili mücadele devam ediyor. Fakat bir şeyler oluyor farkına vardık. Parti içerisinde birbirinin kuyusunu kazmak isteyenler var. Misafir geldi bize, güya bize yayın getiriyor, merkezden geliyor ve resmen TKP propagandası yapıyor. Ben tek başıma da kalsam TKP'ye katılmam. Onu kovdum evden. II.Kongreye mutlaka katılmam gerekiyor. O da yakında olacak. Ayvaz'da tek, dağın başında. Anama “bu gelinin başında kal, üç gün falan gideceğim” dedim. Bölgenin delegeleri benim gitmemi istiyorlar. O evden kovduğum aşağılık, benim gitmemi istemiyor tabi. Ama bölgenin insanları beni biliyor. Bu adam bize yanlış bilgi getirmez. İşte gidemedim bir türlü. Zaten II. Kongre kararları daha sonra elimize geçti.

Örgütlenmeyle ilgili tartışıyorduk. Ekip çalışması yapacağız bundan sonra. Niye komite kelimesini kullanmıyoruz, diyorum. Sovyetler Birliği dahil bir sürü hareketler farklılaştı bayraklarından orak çekiçleri çıkardılar, deniyor. Bizde de bir şeyler oluyor, bize söylemiyorlar. Benim tavrımı biliyorlar.

Sen gel bir de beni Çukuova'da gör!

Parti olmadan önce, THKO/Mücadele Birliği dönemi 77 Konferansı'nda kararlar alındı. İplik-İş'in geliştirilmesi falan.. Bir hafta toplantı var, ilk ben gitmişim. Bir tane adam oturuyor, görmemişim. Meğer o Teslim'miş. Teslim dev gibi bir adam.... Ben de Adana'da 1977'de belediye başkan adayı gösterilmişim, resmim falan gitmiş, oda müthiş heybetli bir resimdi. Aha dediler, “Apyas'ın adayı geldi.” Adam beni basit gördü. Bende o Apyas'ın adayı lafına karşılık, onu küçümseyerek “ben THKO/MB'nin adayım”, dedim. Hepsi sus pus oldular.

Burada Apyas'ın adayı diye küçümsedikleri Apyas'ta, bizim üzerimizde inanılmaz emeği olan, hep önümüzde yürüyen, koca Çukurova'yı örgütleyen, il komitesinin tamamını çalışan işçilerden oluşturan, işgallere katılan, 24 saatini devrimci mücadeleye ayıran, fedakar Adıyaman'lı öncü bir kadroydu. Çok değerli bir yoldaşı.

Teslim çok pis gülerdi, “Yav biz seni bayağı babayığit biliyorduk, bir lokma boyun varmış.” dedi. Bende ona dedim ki: “Yoldaş buralar soğuk, ben de dağlardan aşarak geldim, burada soğukta biraz küçüldüm. Sen gel, bi de beni Çukurova'da gör.” “Ha ha haa”, pis pis güldü. Bir Parti sekreteri nasıl böyle kokonuşur diye düşündüm. Neyse, ama benim içime dert oldu, bir yakalasam da bunun hesabını sorsam diyordum.

Cezaevinden çıktıktan sonra mı, önce mi ne, bana bilgi geliyor. Mersin'de de toplantı yapmış, Adana'ya da gelmiş. Bazıları karşı çıkmış, biz silahı bıraktık mı diye, onları terslemiş. Bana dediler ki; bu adam açıyor ağzını Burhan Ovalı, yatıyor-kalkıyor Burhan Ovalı... Kim bu Burhan Ovalı? Ben de yoldaşı o ismiyle bilmiyorum. Yazılarını biliyorum, ama kim olduğunu bilmiyorum. Mutlaka ona muhalif olan bir yoldaştır. Çünkü saldırıyor adam. Benim yarattığım partiyi sahipleniyorlar, ama benim yazılarım yayınlanmıyor diye. Teslim'e karşı çıkmak, ideolojik olarak Burhan Ovalı'dan başka kimse tarafından yapılmamış... O yüzden saldırmaya başlamış.

Bir gün duydum ki Teslimler yakalanmışlar. İşte, bir baktık; bana hiç bir şekilde işkence yapılmadı, falan diyor. Ağırımıza gitti tabi, bu şekilde konuşması. Yıllarca işkencelerde onlarca arkadaşımız, yoldaşımız katledilmişken. Ben de o dönemde örgütlü değilim, bağımsızım, kimseyle ilişkim yok. Resimlerini falan gördüm, ben ne yapabilirim diye düşündüm. Bir tane kartpostal aldım, bayram üstüydü. Lenin'in ya da Stalin'in güzel bir sözü aklımda kalmış : “Değil iktidar olmak, iktidar yolunda olduğu dahi anlaşılan bir Parti içine, asıl yeri idam sehvası olan it takımı doludur” diye yazmışım. Aynen kartları hepsine; Teslim Töre'ye, Erbakan'a, Çubuk'a gönderdim, hep orada yatıyorlar biliyorum.

Onlar en büyük hatayı yöneticiler olarak partinin içine niteliksiz insanları doldurmakla yaptılar, demek istedim. Parti bu duruma geldiye bunda onların hataları büyüktü.

Adana'dan attım postaya, bunlar almışlar; hele Teslim Töre “ne demek bu ya, biz mi doldurmuşuz it takımını”, deyip öfkeden hop oturup hop kalkmış. Evet kendileri bu hale getirdi partiyi, tam da isabetli, demişim. Erbakan tabi onlardan daha iyi tanıyor beni, “valla bu Şahin demiş, kesin bu Şahin'in işi.”

YENİDEN KÖKLERİMİZE KAVUŞTUK!

Belli oldu artık, dananın kuyruğu kopmuş. III. Kongre tamamlanamayan bir kongre olmuş. Ben o bilgileri de aldım. İstanbul Komitesi ayrılmışlar, mücadeleye devam ediyorlar. I ve II. Kongreyi tanıyorlar yani devrimci olanları, devrimci yönlerini benimsiyorlar, oportünist yönlerini atıyorlar. Tüm tarihimize sahip çıkıyorlar, kim bunlar. Saklıyorlar bizden söylemiyorlar bunları, sıkıştırdınca “Yav bunlar işçi kökenli, İstanbul'dakiler”, ancak bu kadarını söylediler. İlişki olmayınca onlarla... Bu dönekleri de zaten def ettik. Artık biz bireysel yaşamımıza döndük ne yapalım. Ne zamana kadar sürdü bu örgütsüzlük!..

“Yav hoca burada varlarmış” dedim. “Ben tanışmak istiyorum.” Hoca da beni severdi. Yoldaş geldi, 2005'te tanıştık. (Mersin, Adana, Hatay üç kişilik ekip dedikleri komitede birlikte çalışıyorduk hocayla, ayırışmadan önce bölgede...) Mutlaka gönder hoca yanıma, dedim. “Tamam burada var bir genç”, telefonlaştık görüştük. Geldi yoldaş. İlk böyle tırmalaya, tırmalaya yoldaşla tanıştım. “Ben yıllardır sizleri arıyorum,” dedim. Yıllardır... Dilok'la tanışmamız böyle oldu.

Bir kere bu insanların koskoca bir tarihi yok olmaktan kurtarmaları benim gözümde eşsiz bir önemde... eğer bu leninistler olmasa şanlı tarihimiz kaybolup gidecekti. Biz ki, o tarihi kanlarımızla yazdık. Kolay değil, insan mal-mülk için değil, ideolojisi için yaşayıpta elinde bir şey kalmazsa çöker. Bizi çökmekten kurtardılar.

Bakmışlar iyice sağa sapılıyor; tarihe leninistçe ad koyuyorlar. Devrimci mirası yaşatmaları, tarihimizi, değerlerimizi bugüne binbir emek, alınteri ve kanla bu günlere getirmiş olmaları... bir kere tarifi imkansız... ben inanılmaz duygular içindeyim ilk tanıştığımızda da... gencecik bir yoldaşın, benim gibi 63 yaşındaki bir TKEP'liyi kavraması, Leninist yapması. Bunlar çok özel duygular.

Biz işçiyiz, bizim için yaş, cinsiyet, tip önemli değildir. Biz bir programa bakarız, bir de yapılanlara... Söz ve eylem birliği olacak yani 2 kere 2 = 4. Baktım mirasımız yaşıyor. 13 Mart'çılardan, Teğmen Ali'lere herşey tastamam. Zor yöntemlerinden, ulusların kendi kaderini tayin hakkına varana kadar.

Teke1 Eylemi - Ankara

2005'teki bu tanışmamızdan sonra Tekel İşçileri için Ankara'ya gittik. 6 Mayıs'larda Denizlerin mezarbaşlarına gittik. İstanbul Taksim'de 1 Mayıs'lara gittik; Adana'da, Antep'te, Mersin'de, Antakya'da türlü etkinliklere eylemlere katıldık.

Ne de olsa “köklerime kavuştum”, beni tutana aşk olsun. Bu şiir örgütümle tekrar kavuşmamın şerefine olsun:

BAŞLAR YUKARI İŞÇİ ARKADAŞ
CESARETLE YÜRÜ
FAŞİZMİN KAPİTALİZMİN
ÜSTÜNE ÜSTÜNE
HAYAL KIRIKLIĞINA
UMUTSUZLUĞA ASLA KAPILMA
YÜRÜ, FABRİKALAR TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK
ŞİARIIYLA YÜRÜ
BURJUVAZİNİN BURÇLARINA
DİKENE DEK ŞANLI KIZIL
BAYRAĞI!

6 Mayıs Denizlerin mezarı başında

Şimdi gerçekten benim rafik oldun!

Dilok'la yıllar sonra Urfa'da KESK'in anadilde eğitim mitingindeyiz. Mitinge Dilok'la birlikte gittik. Dilok'a sorun çıkarıyor polisler, almıyorlar üst aramasının oradan. İlla kimliğini göster diyorlar. Bizimkide dik duruyor. Anladı onun iradesini kırmaya çalışıyorlar orada, ne de olsa Antep'ten gelmişiz yanımızda bir sürü genç yoldaş var, temsilcimiz o. Ulan bende Köroğlu'yum Dilok'un yanında durdum, gitmedim. Dilok sordu "O kadar insan geçiyor neden ben" diye ve "göstermiyorum" dedi. Beni de yaşlı amca, korkar sandılar. Tehditkar bir şekilde, "Gösterin kimliklerinizi gözaltına almak zorunda bırakmayın bizi" dediler. "Alıyorsan al, ne olacak! İstersen idam et, göstermiyorum, Ne yaparsın!" Velhasıl-kelam göstermeden geçtik. Dilok'a dedim ki: "Şimdi benim gerçekten Rafik oldun." (Rafik, yoldaş anlamında söylenen Refik'in Antepçe söylenişi)

Bir şiir gibi aktın yüreğimize

Osman Yoldaşımızın kavgada ki yiğitliği kadar ajitatif şekilde şiir okumaları da meşhurdur. Yıllar sonra yoldaşımıza kavuştuğumuzda Ankara'ya, Denizlerin mezarı başına Ayvaz'la gelmişler. Yoldaş şiiri okumaya bir başladı, duygulanmamak mümkün değil. Bütün gençler, yoldaşımıza gıptayla baktılar.

Sonrasında her etkinlikte, her anma da yoldaştan şiir istenir oldu. Ayrıca sadece okumuyor; üretkenliği de var yoldaşımızın. İşte bir örnek:

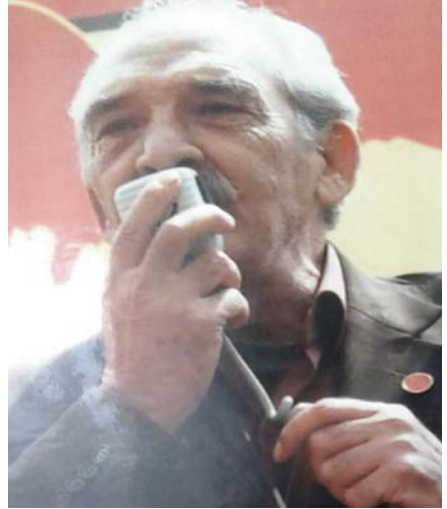
DEMEDİK Mİ?

Seçim sizin neyinize
Figan düştü evinize
Demedik mi boykot edin
Oturdunuz çulunuza

Taksime çıkanlara
Omuz verin siz onlara
İnanmayın oportlara
Demedik mi boykot edin

Köroğlu'yla ayvazlara
Sizde katılın bizlere
Selam olsun Denizlere
Demedik mi boykot edin

Osman KARATOP

AYVAZIMIZ...

Ve sözü Köroğlu'nun vazgeçilmezi, hayat arkadaşı Ayvaz'a bıraktık...

Ben Hatice Karatop, 1950 doğumluyum. Adana'nın Köylüoğlu köyünde doğdum. Yoksul bir ailenin çocuğuydum. Biz 5 kardeşiz, ben 3 numarayım. İlkokulu bitirdim. Ne çok başarılıydım ne de tembeldim. İlkokuldan sonra elin tarlalarında değil ama kendi tarlamızda çalıştım.

18 yaşında Osman Karatop'la tanıştık, görücü usulüyle evlendik. 1970'de Adana'da, Salonda düğün yaptık ve evlendik. 72'de Denizlerin asıldığını öğrendik. Ben evde oturuyordum. Helikopter geziyordu. “Denizleri arıyorlar” diyorlardı. “Her an her yerden çıkabilir” diyorlardı. Ben de çok üzüldüm. Ben okula giderken 9 yaşındaydım. İstanbul'da her gün boykotlar oluyor, anarşistler eylem yapıyor diyorlardı. Eskiden bize kötü anlatıyorlardı. Komünistler, ana bacı bilmez diyorlardı. Korkutuyorlardı.

Bir gün ilk kez bir yoldaşımız eve kadar gelmiş, içeri girmemiş. Belki eşin tepki gösterir demiş, bende olur mu öyle şey, al gel adamı dedim. Ben sadece şunu derdim: “Bu işlerin; işten çıkarılması var, cezaevi var, perişan oluruz.” Ama Osman, “Yoldaşlarım bize destek olur” derdi. O zaman biraz rahatlardım.

Köroğlu ve Ayvaz birbirlerine çok yakışan, birbirlerini çok seven bir çift. Ayvaz bugüne kadar tanıdığımız devrimci eşlerinden çok farklı. Genellikle kadınlar eşlerine “yapma, etme, gitme” derler. Türlü duygusal bağlarla onları mücadelden uzak tutmaya çalışırlar. Devrime, mücadeleye yabancıdırlar. Devletin, emekçiler üzerinde yaratmak istedikleri tüm korkular, onlarda tam tekmil mevcuttur. Ve bu korkuyla eşlerini hep mücadeleden geri tutmak isterler. Oysa Ayvaz, ta o yıllarda (şimdilerde kısmen bu kabuklar kırılıyor, gerilikler aşıyor) eşiyile omuz omuza bu zorlu, tehlikeli mücadeleye atılmıştır. Bunda; Devrime, Denizlere duyduğu inancın yanı sıra Köroğlu'na duyduğu sevgi ve bağlılıkta etkilidir.

Ayvaz: Biz Sarı, Gülferi arkadaşıyla birlikte tarım işçilerini örgütlemek için uğraşıyorduk. Sarı'nın da Gülferi'nin de çocuğu vardı. Bir gün birimiz bakıyoruz. Bir gün birimiz, ben Emekçi Kadınlar Birliği'nin başkanıydım. 8 Mart yapıyorduk. Dernek içinde etkinlikler, eğitimler falan. Toprak ağalığına karşı mesela, çünkü köle gibi çalıştırıyorlar, ücretlerimizi alamıyoruz, servislerimiz yok, yemek yok falan, onları tartışıyorduk. Adana da Cumhuriyet Mahallesi'nde EKB derneğimiz vardı. Örgütlenenler genellikle köylülerdi. Onlarda en iyisi ilkokul mezunu falan, kadınların zaten okumuşluğu yok. Karar alınmış, EKB kurulsun diye. Bir öğretmen yoldaşımız var, kocası da yoldaşımız ama kabul etmediler. Bana teklif edildi, ben de hemen kabul ettim. Ta Emek Mahallesi'nden Cumhuriyet Mahallesi'ne bazen yayan gidiyordum. Ama fedakarca severek yapıyordum. Osman hevalinizin içerde 90 gün kaldığı dönemde, Milli Mensucat'ın oraya Savcılığa, Askeriye'ye eşim nerede, eşim kayıp diye dilekçe verdim. Bir gün Askeriye'de biri dedi: “Senin sorunun ne?”. Bende, “beyim kayıp” dedim. “Kim senin eşin?” “Osman Karatop.” “Ooo Osman, şu meşhur Osman Karatop mu?” “Savcı Bey” dedim. “Ben seni şu masanın başında meşhur edebilirim. Sen benden daha mı çok tanıyorsun, ben eşimin böyle olduğunu bilmiyorum.” “Biz biliyoruz, biliyoruz” dedi. “Meşhur Osman Karatop, o İstanbul'da” dedi. “Ondan kaygılanma,” dedi. “Emin ellerde ha, emin ellerde... onun için 90 gün tuttunuz”, dedim.

Yine birgün “Tekel Fabrikası'nın önünde bildiri dağıtırken Polis geldi, ben ajite ediyorum. Tekel'de Toplumsal Anlaşmaya karşı bir bildiri bastık, onu dağıtıyoruz. Tüm işçilerin toplu kıyımına karşı, burjuvaziye karşı... Bir yandan slogan atıyorum, bir yandan bağıriyorum. Polis: “yürü yürü bayan”, “bırakmazsan yürümem”, “Nereden buldun bu bildiriye sen?”, demetle duruyordu yolun üstünde. “Baktım, okudum beni ilgilendiriyordu, dağıtıyorum bunları” dedim. “Bunlarda aynı benim gibi işçi, onlara da verdim, okudular dağıtıyorlar.” dedim. Götürüyorlar ya bizi; “ne diyek” soruyor işçiler, “onu siz düşünün”, dedim, Üç dört kişiydik, bir kadın bendim. Dedi: “nerede oturuyorsun?”, dedim: “Denizli Mahallesi”, sokak numarası falan yok. İnanmasa da bırakacak, yasa dışı bildiri değil. İplik-İş'in bugünkü taşeron gibi, sendikasıylaştırmaya karşı.

Köroğlu: Ben o, Genç Yoldaş'taki şiiri, Ayvaz'a boşa mı okudum.

Ölümün eşiğinde güz değil
Kavganın ortasında bahar gibi görmek isterim seni
Sarılıp yattığım yorganın içinde
Karım deyip cilve yaptığım değil
Savaşan, yaratan, paylaşan
Kavgada yoldaşım olmanı isterim.

Güneşin batışındaki kızılığı değil
Doğuşundaki uyanışındaki
Sabahı selamlayan kızılığı olmanı isterim
Dört duvar ortasındaki mutfaktan uzak
Çatal bıçak kaşık tabak yerine
Elinde mavzeri olan bir militan olmanı öyle çok isterim ki!

Bu isteğim

bu kavganın senin kurtuluşunun kurtuluşu olmasını isterim
Fabrikada grev sokakta eylem okulda militan dađda gerilla
Kürdistan'da yıldız vietnamda bayrak
Filistin'de çocuk Türkiyede örs
Dünyada orak çekiç olmanı isterim
İdam sehpasında 13 Mart savaşçıları
Dağlarda Che Deniz
Kitaplarda Lenin
Çatışmada Teğmen Ali, İmam Ateş, Mustafa Çetiner
Kavgada Turan Demir
Yiğitlikle Sena, Clara, Rosa
Sibel, Aysun gibi olmanı isterim
Yani kısacası sevgilim
Bir Leninist olmanı öyle yaşammanı isterim...

Bilinç olarak geri olmasına rağmen, Ayvaz'ın inancı, o bağlılığı hep yanımda oldu. Hiç tereddüt etmedi. Tabii bazen, “senden çok şey öğrendim”, der. Dünya ve kapitalizmle ilgili bir çelişkisi var, okumayı sevmiyor, bir türlü okumuyor. Bende fazla üzerine gitmedim. Beni sadece Ayvaz'ım değil bütün ailem desteklerdi. Bütün ailem bana karşı inanılmaz saygı duyuyorlardı. Bir çoğuyla aynı kolektiften değildik ama yine de desteklerlerdi. Hiç bana aileden köstek olan olmadı. Ben anlatıyordum yaşam bu, bir insan doğar ,belli yaştan sonra ölür; ama insan insanlığa bıraktığıyla yaşar. İşte Denizler, Mahirler, İbrahimler, Sinanlar böyle örnekler etkiliyordu. Benim ailem Ayvazı da çok severdi. Benden çok severlerdi onu. Ona karşı sevgi, saygı duyarlardı hep.

Yoldaşının aynı zamanda senin eşin olması, bu zor süreçte seni nasıl etkiledi?

Ayvaz: Ben hiç bir şey bilmiyordum. Eşim ve mücadele bana çok şey kattı. Bu mücadele olmasaydı biz sıradan köylüler olarak yaşardık. Siyasi döneme girdikten sonra bana daha çok özenli davrandı. Mücadele bizi farklılaştırdı.

Köroğlu: Benim Leninistleri aramamdaki sebep; Denizlerin mirası olan Partiyi alıp küllerinden yeniden yaratmalarıdır. Bu çok değerli bir emek, özellikle de işçi sınıfı için.

Osman Karatop'un, Nağmı diğer Köroğlu'nun, Yoldaşımızın sesinden dinlerken; sınıf bilincimizin şahlandığı bu şiirle, ateşi harlayarak bitirelim yazımızı...

Bu Topraklarda
dün bir kavga yapmıştık biz
Bugün yine kavgamız var
Burada bitmez demiştik biz
Bugün yine kavgamız var.
Yarın kavga devam eder.

Susmamalı dillerimiz
Kazma kürek bellerimiz
Silahlansın ellerimiz
Bugün yine kavgamız var.
Yarın kavga devam eder.

Aç adam toka saldırdı.
Tok olan aç saldırdı.
Bunu duyan başkaldırdı
Bugün yine kavgamız var.
Yarın kavga devam eder.

Der Zamani duyun bunu
Dövüşmek doğa kanunu
Bu ne ilktir ne de sonu
Bugün yine kavgamız var.
Yarın kavga devam eder.

Ben hastayken Reşat ve Baki'den bana gelen faks bana ilaç gibi geldi...

“mezar taşıma bunu yazın”

aynı yalınlıkta ölmek isterim
kırda bir çiçek gibi sakın gösterişsiz
mum yerine yıldızlar parlasın üstümde
yeryüzü uzansın altımda sessiz
ben aydınlık ve özgürlük delisiyim
varsın hainleri gizlesinler
soğuk bir taş altında
dürüstçe yaşadım ben
karşılığında yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim

JOSE MARTİ

**İZMİR'DE,
13 MART SAVAŞÇILARININ İDAMLARININ
30. YILINDA YAPILAN MİTİNG'DE
OSMAN KARATOP'UN KONUŞMASI:**

“Devrim biziz biz devrimiz şiarını haykıran Denizlerimizin yarattığı, Devrimci Öğrenci Birliği'nin genç savaşçıları, Denizlerin, Sinanların yılmayan yoldaşları, Dostlarım;

Sizleri 36 yıllık örgütlü, devrimci mücadelemın bütün şiddetiyle kucaklıyor, yüreğimdeki sevgileri sunuyorum sizlere.

Öncelikle, savaşçılarımıza yaraşır böylesi bir eylemi örgütleyenleri kutluyorum. Emeğimize sağlık yoldaşlarım.

Yoldaşlarım, dostlarım bugün burada 12 Eylül faşist diktatörlüğünün bundan 30 yıl önce sefil idam sehpaları kurarak aramızdan aldığı üç komünist işçi önderi; İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk'ları anmak, onları unutmadığımızı haykırmak, uğruna can verdikleri devrim ve sosyalizmin kıvılcık bayrağını yükseklere çekmek için buradayız.

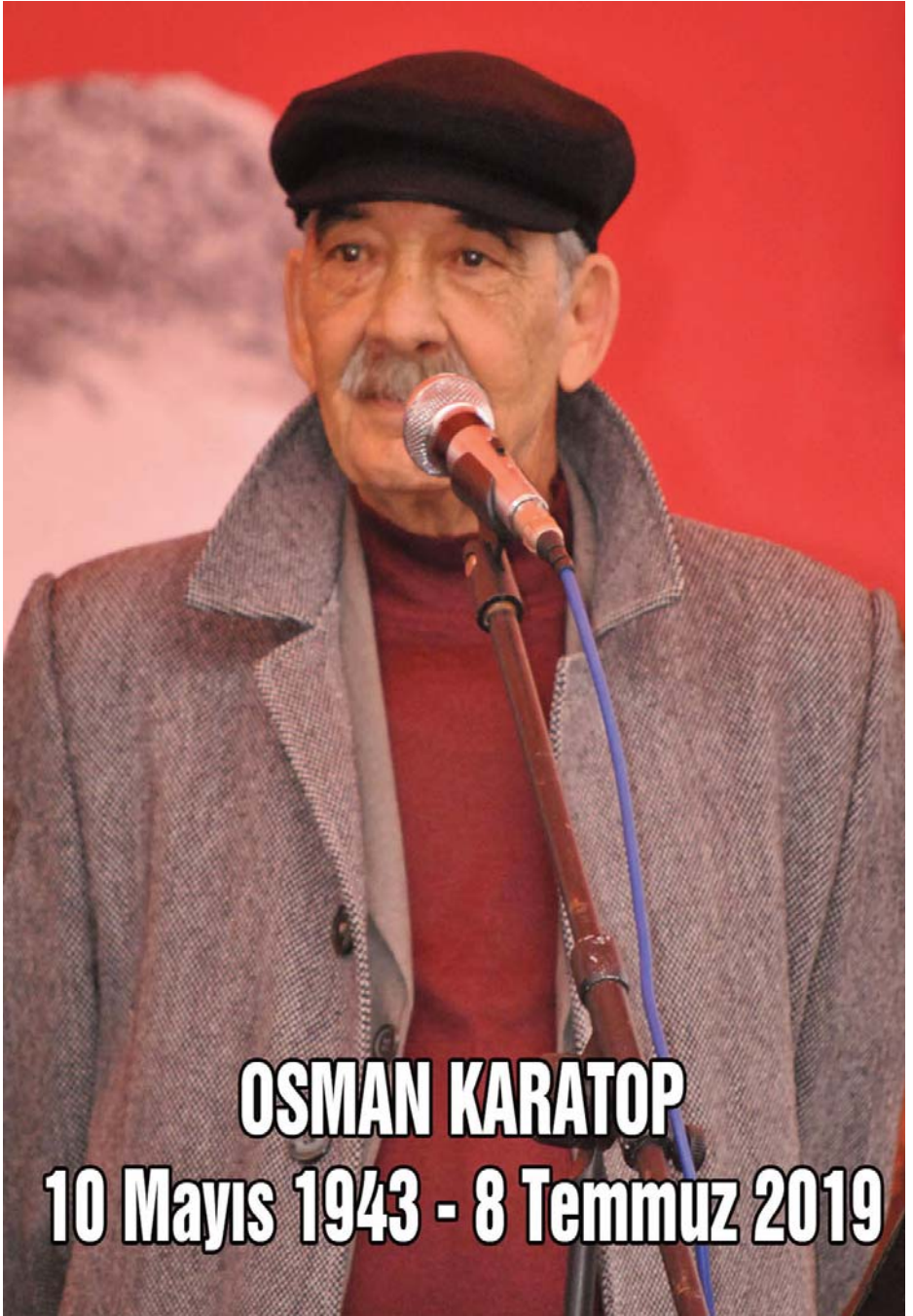
Yoldaşlarım, dostlarım onlarla aynı kollektif içinde devrimci programın hayata geçmesi için mücadele etmekten duyduğum onuru başka hiçbir şeyden duymadım. İbrahim Ethem Coşkun'u 12 Eylül öncesi iç savaşın en yoğun yaşandığı yıllarda Adana'da tanıma onurunu yaşadım. Onun her

an göreve hazır duruşu, şimşek çakan kara gözleri, gözümün önünden hiç gitmiyor. Onları aramızdan alanlara isyan ediyorum. Sizde isyan edin...

Yoldaşlarım, dostlarım devrimci olmak bedel ödemeyi göze almak demektir. Biz bu günlere büyük bedeller ödeyerek geldik. Bu devrimci tarih ve bu devrimci program ki; bizi bütün sapma akımlardan farklı kılıyor, şimdi görevimiz bu devrimci programın kitleler içinde dal-budak salması için çalışmak örgütlenmek, örgütlemek görevimizdir.

**Zafer savaşanlarla gelecek!
Dünya Emeğin olacak!
Sizleri Seviyorum.”**

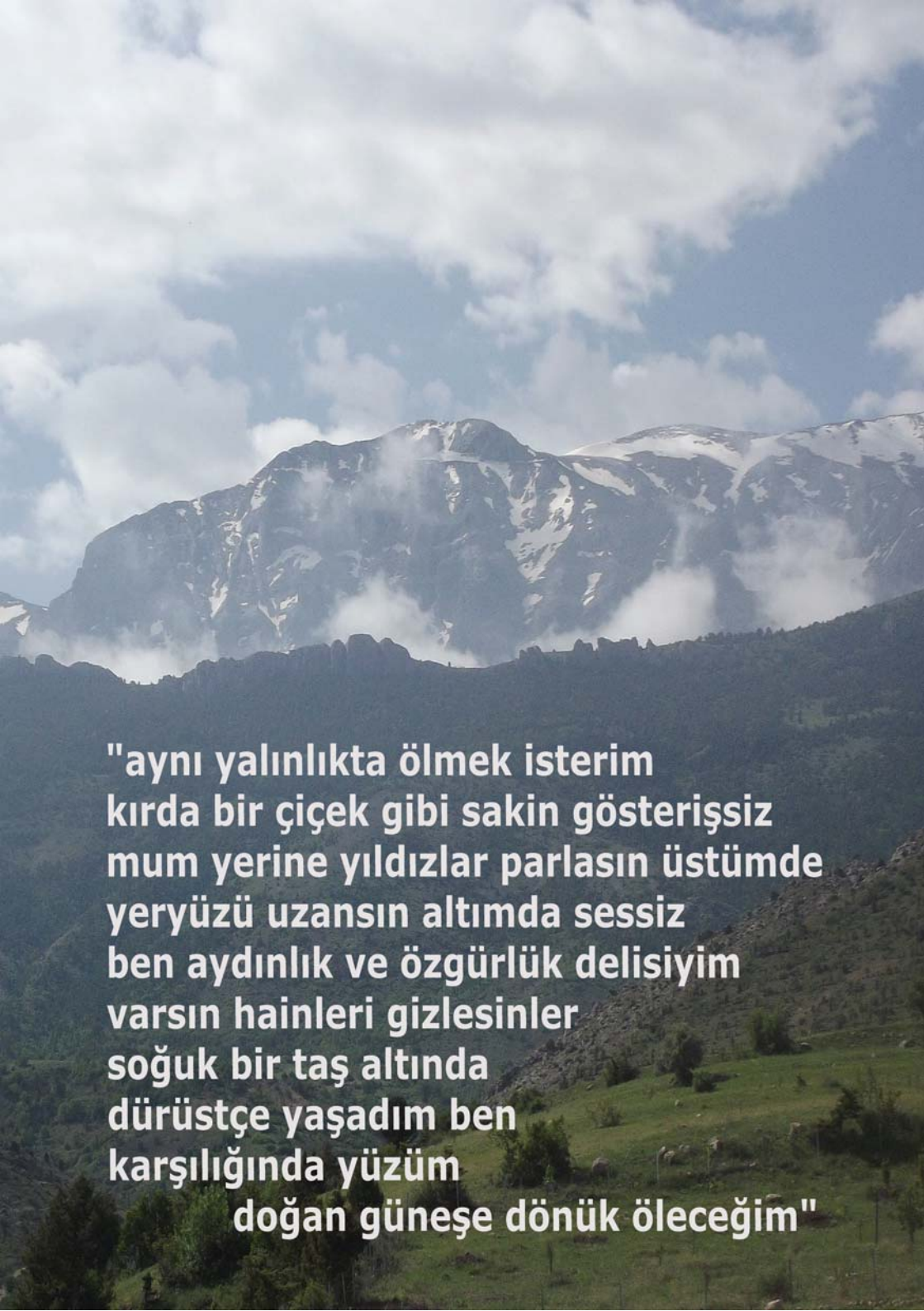

OSMAN KARATOP

10 Mayıs 1943 - 8 Temmuz 2019

**"aynı yalınlıkta ölmek isterim
kırdaki bir çiçek gibi sakın gösterişsiz
mum yerine yıldızlar parlasın üstümde
yeryüzü uzansın altımda sessiz
ben aydınlık ve özgürlük delisiyim
varsın hainleri gizlesinler
soğuk bir taş altında
dürüstçe yaşadım ben
karşılığında yüzüm
doğan güneşe dönük öleceğim"**